

Sygn. akt VI GC 657/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2022 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Dzenis

po rozpoznaniu w dniu 02 września 2022 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **E. W.**

przeciwko (...) **spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.**

o zapłatę

I. umarza postępowanie w zakresie żądania odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwot:

- 550 euro za okres od dnia 18 sierpnia 2020 roku do dnia 21 sierpnia 2020 roku,
- 563,48 złotych za okres od dnia 18 sierpnia 2020 roku do dnia 21 sierpnia 2020 roku,
- 550 euro za okres od dnia 19 sierpnia 2020 roku do dnia 25 sierpnia 2020 roku,
- 563,48 złotych za okres od dnia 19 sierpnia 2020 roku do dnia 25 sierpnia 2020 roku,
- 550 euro za okres od dnia 25 sierpnia 2020 roku do dnia 31 sierpnia 2020 roku,
- 561,70 złotych za okres od dnia 25 sierpnia 2020 roku do dnia 31 sierpnia 2020 roku,
- 550 euro za okres od dnia 25 sierpnia 2020 roku do dnia 31 sierpnia 2020 roku,
- 561,70 złotych za okres od dnia 25 sierpnia 2020 roku do dnia 31 sierpnia 2020 roku,
- 1 200 euro za okres od dnia 05 września 2020 roku do dnia 11 września 2020 roku,
- 251,83 złotych za okres od dnia 05 września 2020 roku do dnia 11 września 2020 roku;

II. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powódki E. W. kwotę 3 400 euro (trzy tysiące czterysta euro) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 550 euro za okres od dnia 22 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty,
- 550 euro za okres od dnia 26 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty,
- 550 euro za okres od dnia 01 września 2020 roku do dnia zapłaty,

- 550 euro za okres od dnia 01 września 2020 roku do dnia zapłaty,
- 1 200 euro za okres od dnia 12 września 2020 roku do dnia zapłaty;

III. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powódki E. W. kwotę 1 012,93 złotych (jeden tysiąc dwanaście złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 19 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty;

IV. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

V. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powódki E. W. kwotę 3 512 złotych (trzy tysiące pięćset dwanaście złotych) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 657/21

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 kwietnia 2021 roku powódka E. W. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 3 400 euro i kwoty 3 515,12 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 550 euro za okres od dnia 18 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 563,48 złotych za okres od dnia 18 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 550 euro za okres od dnia 19 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 563,48 złotych za okres od dnia 19 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 550 euro za okres od dnia 25 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 561,70 złotych za okres od dnia 25 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 550 euro za okres od dnia 25 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 561,70 złotych za okres od dnia 25 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 1 200 euro za okres od dnia 05 września 2020 roku do dnia zapłaty i 251,83 złotych za okres od dnia 05 września 2020 roku do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 012,93 złotych za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że wykonała na zlecenie pozwanego usługi transportowe i z tego tytułu wystawiła mu faktury, których zapłaty domaga się w niniejszym procesie. Powódka przyznała, że wykonywała także na rzecz pozwanego m. in. zlecenie transportowe numer (...) z dnia 26 czerwca 2020 roku, zgodnie z treścią którego załadunek miał odbyć się w A. (Belgia) w dniu 30 czerwca 2020 roku, a rozładunek w N. (Niemcy) w dniu 01 lipca 2020 roku. Powódka wykonanie tego transportu zleciła podwykonawcy, tj. (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś., a podmiot ten z kolei udzielił dalszego zlecenia A. M. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...), która finalnie wykonała transport na zleconej trasie. Powódka wskazała, że reklamacją z dnia 06 lipca 2020 roku została poinformowana przez pozwanego, że podczas realizacji przedmiotowego transportu stwierdzono uszkodzenie ładunku i że pozwany zastrzegł, iż do czasu wyjaśnienia zaistniałej sytuacji wstrzymuje płatność za usługę, zaś wszelkie roszczenia z tym związane zostaną scedowane na powódkę. Wówczas powódka podjęła niezwłocznie działania w celu ustalenia okoliczności zdarzenia. Wskazała, że ładunek został załadowany zgodnie z instrukcjami i zleceniem, a z posiadanych przez nią informacji wynika, że kierowca pytał na załadunku o uszkodzenie jednego „zwoju”, jednak otrzymał od załadowcy odpowiedź, że z ładunkiem jest wszystko w porządku i taki ładunek ma jechać do miejsca przeznaczenia. Powódka podniosła, że kierowca nie był osobą bezpośrednio ładującą towar, nie miał też jakiegokolwiek wpływu na jego jakość. Co prawda w dokumentach transportowych na załadunku nie odnotowano żadnych zastrzeżeń co do stanu ładowanego towaru, jednak zdaniem powódki ze zdjęć wykonanych podczas załadunku bezspornie wynika czas i miejsce, w którym uszkodzenia zostały zauważone. W związku z powyższym zdarzeniem – uszkodzeniem towaru, pozwany wystawił powódce notę obciążeniową numer (...) z dnia 16 lipca 2020 roku na kwotę 3 962,50 euro, która to kwota została potrącona przez pozwanego z wierzytelnościami powódki. Z uwagi na powołane okoliczności powódka wskazała iż nie uznaje noty obciążeniowej i dokonanej przez pozwanego kompensaty, w związku z czym powódka dochodzi w niniejszym procesie zapłaty spornych faktur nieuregulowanych przez pozwanego, a

skompensowanych przez niego zgodnie z dokumentem kompensaty z dnia 28 lipca 2020 roku o numerze (...), tj. całości należności z faktur o numerach: (...) oraz części należności z faktury numer (...) (tj. kwoty 1 200 euro oraz 251,83 złotych, albowiem w pozostałym w zakresie faktura ta została uregulowana). Powódka wskazała również, że kompensata dokonana przez pozwanego została wyrażona w kwocie euro, z uwagi jednak na rozbitcie na fakturach należności na kwotę netto wyrażoną w walucie euro i kwotę podatku VAT wyrażoną w polskich złotych, powódka dochodzi obecnie tych kwot zgodnie z treścią wystawionych faktur, ponieważ na tym opiera żądanie pozwu.

Na kwotę dochodzoną pozwem składa się również rekompensata za koszty odzyskiwania należności zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 06 maja 2021 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNC 1741/21 starszy referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się oddalenia powództwa w uzasadnieniu wskazując, że roszczenie dochodzone pozwem nie istnieje, albowiem wygasło na skutek potrącenia tych należności z wierzytelnościami pozwanego wobec powódki wynikającymi z rozliczeń stron związanych z realizacją innych zleceń transportowych. Pozwany podniósł także, że powódka w ogóle nie wykazała swojego roszczenia, gdyż sam fakt wystawienia przez powódkę faktur o określonej treści nie kreuje obowiązku zapłaty po stronie pozwanego. Powódka zaś poza fakturami nie przedstawiła dowodów na wykonanie przez nią zobowiązania, czy też jego wymagalności. Zgodnie z warunkami ogólnymi zlecenia transportowego termin płatności liczony miał być od daty otrzymania prawidłowo wystawionej faktury wraz kompletem z dokumentów, zaś powódka nie wykazała, czy i kiedy doręczyła pozwanemu komplet dokumentów przewozowych. Pozwany zaprzeczył także jakoby był zobowiązany do zapłaty powódce jakiegokolwiek kwoty w polskich złotych. Wskazał, że o walucie zobowiązania nie świadczy treść faktury, a umowa łącząca strony. Zgodnie zaś ze zleceniami transportowymi, które wskazywały na treść stosunku łączącego strony, fracht został wyrażony w walucie euro. W treści zlecenia wyraźnie wskazano na walutę, w której należało wystawić fakturę.

Pozwany wskazał również, że strony w ramach prowadzonych przez siebie działalności gospodarczych zawarły szereg umów transportowych, przy czym nie wszystkie ze zleceń zostały przez powódkę wykonane zgodnie z umową, co spowodowało istnienie roszczeń po stronie pozwanego. W związku z wzajemnie istniejącymi wierzytelnościami pozwany dokonał potrącenia, które doprowadziło do wygaśnięcia roszczenia powódki wynikających z faktur wskazanych w pozwie w całości. Pozwany przyznał, że strony łączyła umowa przewozu, na mocy której powódka zobowiązała się do dokonania przewozu ładunku (stali) na trasie A. – N.. Podczas realizacji przewozu przez podprzewoźnika powódki doszło jednak do uszkodzenia części ładunku, co zostało zaznaczone przez odbiorcę w liście przewozowym. Kierowca przyjmując towar do przewozu w żaden sposób nie wskazał przy tym, by był on w jakimkolwiek miejscu uszkodzony, nie zostało to zaznaczone w dokumencie CMR, a co za tym idzie obowiązuje w tym zakresie domniemanie wynikające z art. 9 ust. 2 Konwencji CMR. Pozwany wskazał również, że przedstawione przez powódkę zdjęcia zostały zrobione w sposób uniemożliwiający ustalenie czasu i miejsca ich wykonania. Nie wiadomo bowiem, czy na fotografiach w ogóle jest pojazd, którym przewóz był realizowany. Tym samym pozwany zakwestionował jakoby uszkodzenie towaru istniało przed przekazaniem towaru kierowcy. Skoro zatem kierowca przyjął towar do przewozu i nie zgłaszał przy tym żadnych uwag co do stanu towaru, to istnieje domniemanie, że towar był nieuszkodzony. W ocenie pozwanego zatem powódka w tej sytuacji nie wykazała, by faktycznie do przewozu został przyjęty już uszkodzony towar. Powódka nie powiadomiła też pozwanego o jakichkolwiek uszkodzeniach towaru, czy też problemach na załadunku pomimo tego, że miała taki obowiązek. Szkada natomiast została ujawniona przy odbiorze towaru i wyceniona na kwotę 3 962,50 euro. W związku z otrzymanym obciążeniem pozwany zobowiązany był do zapłaty odszkodowania odpowiadającego wartości uszkodzonego towaru pomniejszonym o dochód z tytułu sprzedaży złomu. W związku natomiast z wykonywaniem tego zlecenia przez powódkę, pozwany obciążył ją z tytułu należnego odszkodowania oraz dokonał potrącenia z wierzytelnościami powódki.

W piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 02 sierpnia 2021 roku” (data prezentaty: 2021-08-05, k. 135-141 akt) powódka E. W. ustosunkowując się do zarzutów pozwanego zawartych w sprzeciwie od nakazu zapłaty zakwestionowała tak sam fakt poniesienia przez pozwanego jakiegokolwiek szkody, jak również jej wysokość.

W piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 12 sierpnia 2021 roku” (data prezentaty: 2021-08-16, k. 167-168 akt) powódka E. W. wskazała, że modyfikuje żądanie pozwu w ten sposób, że ostatecznie domaga się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 3 400 euro i 3 515,12 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 550 euro za okres od dnia 22 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 563,48 złotych za okres od dnia 22 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 550 euro za okres od dnia 26 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 563,48 złotych za okres od dnia 26 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 550 euro za okres od dnia 01 września 2020 roku do dnia zapłaty, 561,70 złotych za okres od dnia 01 września 2020 roku do dnia zapłaty, 550 euro za okres od dnia 01 września 2020 roku do dnia zapłaty, 561,70 złotych za okres od dnia 01 września 2020 roku do dnia zapłaty, 1 200 euro za okres od dnia 12 września 2020 roku do dnia zapłaty i 251,83 złotych za okres od dnia 12 września 2020 roku do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 012,93 złotych za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie powódka oświadczyła, że cofa pozew i zrzeka się roszczenia co do odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwot: 550 euro za okres od dnia 18 sierpnia 2020 roku do dnia 21 sierpnia 2020 roku, 563,48 złotych za okres od dnia 18 sierpnia 2020 roku do dnia 21 sierpnia 2020 roku, 550 euro za okres od dnia 19 sierpnia 2020 roku do dnia 25 sierpnia 2020 roku, 563,48 złotych za okres od dnia 19 sierpnia 2020 roku do dnia 25 sierpnia 2020 roku, 550 euro za okres od dnia 25 sierpnia 2020 roku do dnia 31 sierpnia 2020 roku, 561,70 złotych za okres od dnia 25 sierpnia 2020 roku do dnia 31 sierpnia 2020 roku, 550 euro za okres od dnia 25 sierpnia 2020 roku do dnia 31 sierpnia 2020 roku, 561,70 złotych za okres od dnia 25 sierpnia 2020 roku do dnia 31 sierpnia 2020 roku, 1 200 euro za okres od dnia 05 września 2020 roku do dnia 11 września 2020 roku i 251,83 złotych za okres od dnia 05 września 2020 roku do dnia 11 września 2020 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie zlecenia transportowego o numerze (...) z dnia 02 czerwca 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zlecił E. W. transport towaru w postaci 25 000 kg stali na paletach na trasie z A. (Belgia) do N. (Niemcy). Strony ustaliły fracht na kwotę 550 euro netto oraz że należność w fakturze ma zostać wyrażona w walucie euro.

Towar został dostarczony w stanie nieuszkodzonym i w umówionym przez strony terminie.

W związku z powyższym E. W. wystawiła (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturę numer (...) na kwotę 676,50 euro brutto, z terminem płatności do dnia 18 sierpnia 2020 roku. W treści faktury wskazano wartości netto, brutto oraz podatek VAT zarówno w walucie euro, jak i w złotych polskich.

Dokumenty dotyczące powyższego zlecenia transportowego zostały doręczone (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w dniu 26 czerwca 2020 roku.

faktura numer (...) – k. 79, 143 akt, zlecenie transportowe numer (...) – k. 103-103v akt, list przewozy CMR – k. 144 akt, wydruk z książki nadawczej – k. 145 akt, wydruk śledzenia przesyłki – k. 146 akt, zeznania świadka P. M. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2022 roku – k. 254-258 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:38-00:22:39), zeznania świadka Ł. G. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2022 roku – k. 254-258 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:22:48-00:47:12)

Na podstawie zlecenia transportowego o numerze (...) z dnia 04 czerwca 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zlecił E. W. transport towaru w postaci 25 000 kg stali na paletach na trasie z A. (Belgia) do N. (Niemcy). Strony ustaliły fracht na kwotę 550 euro netto oraz że należność w fakturze ma zostać wyrażona w walucie euro.

Towar został dostarczony w stanie nieuszkodzonym i w umówionym przez strony terminie.

W związku z powyższym E. W. wystawiła (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturę numer (...) na kwotę 676,50 euro brutto, z terminem płatności do dnia 15 sierpnia 2020 roku. W treści faktury wskazano wartości netto, brutto oraz podatek VAT zarówno w walucie euro, jak i w złotych polskich

Dokumenty dotyczące powyższego zlecenia transportowego zostały doręczone (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w dniu 22 czerwca 2020 roku.

faktura numer (...) – k. 78, 156 akt, zlecenie transportowe numer (...) – k. 102-102v akt, list przewozy CMR – k. 157 akt, wydruk z książki nadawczej – k. 158 akt, wydruk śledzenia przesyłki – k. 159 akt, zeznania świadka P. M. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2022 roku – k. 254-258 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:38-00:22:39), zeznania świadka Ł. G. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2022 roku – k. 254-258 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:22:48-00:47:12)

Na podstawie zlecenia transportowego o numerze (...) z dnia 05 czerwca 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zlecił E. W. transport towaru w postaci 25 000 kg stali na paletach na trasie z A. (Belgia) do N. (Niemcy). Strony ustaliły fracht na kwotę 550 euro netto oraz że należność w fakturze ma zostać wyrażona w walucie euro.

Towar został dostarczony w stanie nieuszkodzonym i w umówionym przez strony terminie.

W związku z powyższym E. W. wystawiła (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturę numer (...) na kwotę 676,50 euro brutto, z terminem płatności do dnia 23 sierpnia 2020 roku. W treści faktury wskazano wartości netto, brutto oraz podatek VAT zarówno w walucie euro, jak i w złotych polskich

Dokumenty dotyczące powyższego zlecenia transportowego zostały doręczone (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w dniu 30 czerwca 2020 roku.

faktura numer (...) – k. 81, 151-152 akt, zlecenie transportowe numer (...) – k. 105-105v akt, list przewozy CMR – k. 153 akt, wydruk z książki nadawczej – k. 154 akt, wydruk śledzenia przesyłki – k. 155 akt, zeznania świadka P. M. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2022 roku – k. 254-258 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:38-00:22:39), zeznania świadka Ł. G. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2022 roku – k. 254-258 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:22:48-00:47:12)

Na podstawie zlecenia transportowego o numerze (...) z dnia 08 czerwca 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zlecił E. W. transport towaru w postaci 25 000 kilo stali na paletach na trasie z A. (Belgia) do N. (Niemcy). Strony ustaliły fracht na kwotę 550 euro netto oraz że należność w fakturze ma zostać wyrażona w walucie euro.

Towar został dostarczony w stanie nieuszkodzonym i w umówionym przez strony terminie.

W związku z powyższym E. W. wystawiła (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturę numer (...) na kwotę 676,50 euro brutto, z terminem płatności do dnia 23 sierpnia 2020 roku. W treści faktury wskazano wartości netto, brutto oraz podatek VAT zarówno w walucie euro, jak i w złotych polskich

Dokumenty dotyczące powyższego zlecenia transportowego zostały doręczone (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w dniu 30 czerwca 2020 roku.

faktura numer (...) – k. 80, 147 akt, zlecenie transportowe numer (...) – k. 104-104v akt, list przewozowy CMR – k. 148 akt, wydruk z książki nadawczej – k. 149 akt, wydruk śledzenia przesyłki – k. 150 akt, zeznania świadka P. M. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2022 roku – k. 254-258 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:38-00:22:39), zeznania świadka Ł. G. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2022 roku – k. 254-258 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:22:48-00:47:12)

Na podstawie zlecenia transportowego o numerze (...) z dnia 08 czerwca 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zlecił E. W. transport towaru w postaci 25 000 kg stali na paletach na trasie z V. (Francja) do N. (Niemcy). Strony ustaliły fracht na kwotę 1 200 euro netto oraz że należność w fakturze ma zostać wyrażona w walucie euro.

Towar został dostarczony w stanie nieuszkodzonym i w umówionym przez strony terminie.

W związku z powyższym E. W. wystawiła (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturę numer (...) na kwotę 1 476 euro brutto, z terminem płatności do dnia 04 września 2020 roku. W treści faktury wskazano wartości netto, brutto oraz podatek VAT zarówno w walucie euro, jak i w złotych polskich

Dokumenty dotyczące powyższego zlecenia transportowego zostały nadane do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w dniu 08 lipca 2020 roku.

faktura numer (...) – k. 82, 160 akt, zlecenie transportowe numer (...) – k. 106-106v akt, list przewozy CMR – k. 161 akt, wydruk z książki nadawczej – k. 162 akt, wydruk śledzenia przesyłki – k. 163 akt, zeznania świadka P. M. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2022 roku – k. 254-258 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:38-00:22:39), zeznania świadka Ł. G. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2022 roku – k. 254-258 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:22:48-00:47:12)

Na podstawie zlecenia transportowego numer (...) z dnia 24 czerwca 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zlecił E. W. transport towaru w postaci 25 000 kg stali na paletach na trasie z A. (Belgia) do N. (Niemcy). Strony ustaliły fracht na kwotę 550 euro netto oraz że należność w fakturze ma zostać wyrażona w walucie euro.

Otrzymane zlecenie transportowe E. W. podzleciła do wykonania na podstawie zlecenia spedycyjnego numer (...) z dnia 30 czerwca 2020 roku do wykonania (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś.. Strony ustaliły, że płatność zostanie zrealizowana w walucie polskiej lub złotych polskich (według kursu z faktury).

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. udzielił dalszego zlecenia wykonania powyższego transportu A. M. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...).

zlecenie transportowe nr (...) – k. 17-18 akt, zlecenie spedycyjne (...) – k. 19-21 akt, zeznania świadka P. M. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2022 roku – k. 254-258 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:38-00:22:39), zeznania świadka Ł. G. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2022 roku – k. 254-258 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:22:48-00:47:12)

Powyższe zlecenie dotyczące przewozu towaru na trasie z A. (Belgia) do N. (Niemcy) wykonywał kierowca zatrudniony w przedsiębiorstwie A. M.. Kierowca ten po załadowaniu towaru na samochód nie zawarł w liście przewozowym adnotacji o jakimkolwiek stwierdzonym uszkodzeniu ładunku.

niesporne, a nadto: list przewozowy – k. 67 akt

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. nie poinformował E. W. o jakimkolwiek stwierdzonym uszkodzeniu ładunku.

zeznania świadka P. G. – k. 254-255 akt, zeznania świadka P. M. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2022 roku – k. 254-258 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:38-00:22:39), zeznania świadka Ł. G. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2022 roku – k. 254-258 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:22:48-00:47:12)

W dniu 01 lipca 2020 roku po dotarciu przewożonego towaru do miejsca przeznaczenia okazało się, że część towaru – jeden zwój blachy o numerze (...) – jest uszkodzony. Przy odbiorze adnotację o uszkodzeniu wpisano do listu przewozowego i sporządzono dokumentację zdjęciową.

list przewozowy – k. 22-23 akt, dokumentacja zdjęciowa – k. 36-37 akt

W piśmie z dnia 06 lipca 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. poinformował E. W., że podczas transportu zrealizowanego przez nią w ramach zlecenia transportowego numer (...) w relacji A. – N. stwierdzono uszkodzenie ładunku, jednakże klient nie oszacował jeszcze wartości szkody, a także, że po jej oszacowaniu i obciążeniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., wszelkie roszczenia zostaną sędowane na E. W. jako przewoźnika odpowiedzialnego za wykonanie zlecenia. Jednocześnie poinformowano również, iż do czasu wyjaśnienia tej sprawy wstrzymana zostaje płatność za przedmiotową usługę.

O stwierdzonym uszkodzeniu towaru (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. informował E. W. również drogą mailową przesyłając jej zdjęcia uszkodzonego towaru.

reklamacja – k. 24 akt, korespondencja mailowa – k. 33, 35-38 akt, zeznania świadka P. M. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2022 roku – k. 254-258 akt

W związku z otrzymaną reklamacją E. W. zwróciła się do swojego podwykonawcy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś. z prośbą o ustosunkowanie się do roszczenia. W skierowanej do E. W. wiadomości mailowej z dnia 17 lipca 2020 roku jej podwykonawca wskazał, że po rozmowie z kierowcą uzyskał informacje, że kierowcy załadowali towar zgodnie ze zleceniem, jeden z kierowców zwrócił się do załadowczych z pytaniem o jeden ze zwojów przeznaczonych do przewiezienia, jednak dostał odpowiedź, że to jest „ok” i tak ma jechać. Zaznaczył, że kierowca nie ładował towaru i nie miał wpływu na jakość ładowanego towaru. Poinformował także, że zdjęcia zostały zrobione po załadowaniu towaru.

Powyższą odpowiedź E. W. przekazała (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

W odpowiedzi na otrzymane wyjaśnienia (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. poinformował, że przesłane zdjęcia nie dowodzą, iż towar został załadowany uszkodzony, ponieważ na zdjęciach nie widać tablic rejestracyjnych pojazdu oraz nie wiadomo, kiedy zdjęcie zostało zrobione, natomiast w dokumencie CMR z ładunku nie ma żadnych zastrzeżeń przewoźnika, co oznacza że przyjął on towar zgodnie ze stanem opisanym w liście przewozowym.

korespondencja mailowa z załącznikami – k. 39-52, 54-63, 69-75 akt, zeznania świadka P. M. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2022 roku – k. 254-258 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:38-00:22:39)

W dniu 03 lipca 2020 roku (...) z siedzibą w S. obciążył (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturą wystawioną na kwotę 3 962,50 euro, z terminem płatności w ciągu 60 dni.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zapłacił powyższą należność w dniu 31 sierpnia 2020 roku.

faktura – k. 30 akt, potwierdzenie przelewu – k. 114 akt

W dniu 14 lipca 2020 roku (...) z siedzibą w A. wystawił (...) z siedzibą w S. fakturę na kwotę 3 962,50 euro, z terminem płatności do dnia 17 lipca 2020 roku.

faktura – k. 31 akt

W dniu 24 grudnia 2019 roku (...) z siedzibą w H. wystawił (...) z siedzibą w N. fakturę pro forma na kwotę 1 375 097 euro.

faktura – k. 34 akt

W dniu 15 lipca 2020 roku (...) z siedzibą w H. sporządził dokument dotyczący uszkodzenia zwoju blachy numer (...) i wycenił szkodę na kwotę 3 962,50 euro wzywając do jej zapłaty (...) z siedzibą w A..

claim letter – k. 64-66 akt

W dniu 16 lipca 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wystawił E. W. notę obciążeniową numer (...) na kwotę 3 962,50 euro tytułem uszkodzenia towaru podczas wykonywania zlecenia transportowego numer (...), z terminem zapłaty do dnia 23 lipca 2020 roku.

O wystawieniu powyższej noty obciążeniowej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością poinformowała E. W. w wiadomości mailowej z dnia 17 lipca 2020 roku wskazując jednocześnie, że łączna waga uszkodzonego towaru wynosiła 3,17 t, przy czym klientowi udało się zminimalizować kwotę roszczenia przez złomowanie o kwotę 900 euro za tonę i dzięki temu roszczenie zostało zmniejszone o kwotę 2 853 euro.

Nota obciążeniowa numer (...) została doręczona E. W. w dniu 21 lipca 2020 roku.

korrespondencja mailowa – k. 27-28 akt, nota obciążeniowa numer (...) – k. 29, 76 akt, wydruk śledzenia przesyłki – k. 107-108 akt, zeznania świadka P. M. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2022 roku – k. 254-258 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:38-00:22:39), zeznania świadka Ł. G. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2022 roku – k. 254-258 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:22:48-00:47:12)

W dniu 27 lipca 2020 roku E. W. wystawiła (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. notę obciążeniową numer (...) na kwotę 3 962,50 euro wskazując, że stanowi to rozliczenie szkody związanej z uszkodzeniem towaru podczas wykonywania zlecenia transportowego numer (...).

W dniu 31 grudnia 2020 roku E. W. złożyła (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. oświadczenie o potrąceniu odszkodowania w kwocie 3 962,50 euro z wierzytelnością (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. wobec niej z tytułu należnego temu podmiotowi wynagrodzenia wynikającego z faktury numer (...) na kwotę 651,90 euro.

nota obciążeniowa numer (...) – k. 265 akt, kompensata – k. 266 akt, zeznania świadka Ł. G. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2022 roku – k. 254-258 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:22:48-00:47:12)

Wobec braku zapłaty należności z wystawionej noty obciążeniowej, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w dniu 28 lipca 2020 roku złożył E. W. oświadczenie o potrąceniu odszkodowania w kwocie 3 962,50 euro z wierzytelnością E. W. wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. z tytułu należnego jej wynagrodzenia wynikającego z faktur numer: (...) na kwotę 676,50 euro brutto, (...) na kwotę 676,50 euro brutto, (...) na kwotę 676,50 euro brutto, (...) na kwotę 676,50 euro brutto oraz (...) na kwotę 1 476 euro brutto (minus 219,50 euro = kwota kompensaty 1 256,50 euro). Oświadczenie to nie zostało opatrzone jakimkolwiek podpisem.

Powyższe oświadczenie o potrąceniu zostało doręczone E. W. w dniu 06 sierpnia 2020 roku.

oświadczenie o potrąceniu – k. 77 akt, potwierdzenie odbioru – k. 109-110 akt

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w dniu 18 sierpnia 2020 roku ponownie złożył E. W. oświadczenie o potrąceniu odszkodowania w kwocie 3 962,50 euro z jej wierzytelnością wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. z tytułu należnego jej wynagrodzenia wynikającego z faktur numer: (...) na kwotę 676,50 euro brutto, (...) na kwotę 676,50 euro brutto, (...) na kwotę 676,50 euro brutto, (...) na kwotę 676,50 euro brutto oraz (...) na kwotę 1 476 euro brutto (minus 219,50 euro = kwota kompensaty 1 256,50 euro).

oświadczenie o potrąceniu – k. 187 akt, pełnomocnictwo – k. 261 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich

zawartych nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich wiarygodności i mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Sąd nie oparł się jednakże na dokumentacji zdjęciowej (k. 25-26 akt) w zakresie, w jakim stanowić miała ona dowód istnienia uszkodzenia jednego zwoju blachy przed lub w trakcie czynności załadunkowych tego towaru, Sąd miał bowiem na uwadze, że pozwany kwestionował tę dokumentację m. in. z powodu braku oznaczenia daty wykonania tychże zdjęć, a mimo podniesionych zarzutów powódka nie przedłożyła tej dokumentacji w taki sposób, aby wynikało z niej, że zdjęcia te zostały zrobione w dniu, w którym dokonywano załadunku spornego zwoju blachy, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się także na zeznaniach świadków P. M. i Ł. G. w poniżej wskazanym zakresie.

Odnosnie zeznań świadka P. M., to Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek ten wskazała, że transporty, za które powódka domaga się zapłaty zostały zrealizowane prawidłowo, znalazło to bowiem potwierdzenie w przedłożonym dokumentach ze spornych przewozów (w tym listach przewozowych). Świadek wskazała również, że powódka nie została poinformowana przez swojego zleceniobiorcę o fakcie przyjęcia do przewozu uszkodzonego ładunku, wiedzę o tym powzięła dopiero z reklamacji pozwanego. Jednocześnie Sąd nie dał wiary zeznaniom tego świadka, że zdjęcia otrzymane od przewoźnika dokumentują stan towaru w czasie jego załadunku, świadek swoje przekonanie w tym zakresie oparła bowiem wyłącznie na informacji uzyskanej przez przewoźnika, podobnie jak i przekonanie, że towar w stanie uszkodzonym został przyjęty do przewozu.

Odnosząc się natomiast do zeznań świadka Ł. G., to Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek ten wskazał, że transporty, za które powódka domaga się zapłaty zostały zrealizowane prawidłowo, znalazło to bowiem potwierdzenie w przedłożonym dokumentach ze spornych przewozów (w tym listach przewozowych). Za niewiarygodne, bo nie znajdujące jakiegokolwiek potwierdzenia w zebranych dowodach, w tym przedprocesowej korespondencji mailowej, Sąd uznał zeznania świadka w tej części, w jakiej wskazał on, że osobiście rozmawiał z kierowcą wykonującym sporny transport i bezpośrednio od niego otrzymał informację, że towar w momencie załadunku był uszkodzony, jak też, że zawiadomił on swojego przełożonego, a ten polecił mu realizowanie transportu. Sąd nie dał wiary także zeznaniom świadka, że zdjęcia otrzymane od przewoźnika dokumentują stan towaru w czasie jego załadunku, świadek swoje przekonanie w tym zakresie oparł bowiem wyłącznie na informacji uzyskanej przez przewoźnika, podobnie jak i przekonanie, że towar w stanie uszkodzonym został przyjęty do przewozu. Wprawdzie świadek wskazał, że w tle zdjęć widać teren walcowni, co świadczyć ma o miejscu załadunku, niemniej jednak w dalszej części zeznań wskazał, że nie wie, jak wyglądało w tej konkretnej sprawie miejsce załadunku, a nadto mając na uwadze, że świadek potwierdził, że powódka wykonywała także inne transporty tego towaru i że towar w takim stanie, tj. w stanie uszkodzonym, jest dość często ładowany, nie może to przesądzać, że zdjęcia (k. 25-26 akt) dokumentują stan spornego towaru i to z dnia załadunku. Sąd miał też na uwadze, że z zeznań świadka wynikało, że kierowca przekazał mu, że pomiędzy nim a załadowcą nie było rozmów na temat stanu ładunku i że zgłosił to uszkodzenie jedynie swojemu przełożonemu, podczas gdy z korespondencji mailowej wynika, że kierowca nie powoływał się na rozmowę z przełożonym, tylko z załadowcą, który potwierdził, że „zwój jest ok i tak ma jechać” (k. 39 akt).

Sąd zważył przy tym, że oboje świadkowie wiedzę o okolicznościach sprawy posiadali jedynie od osób trzecich zaangażowanych do realizacji przewozu, nie byli oni naocznymi obserwatorami załadunku, a ich depozycje nie stanowiły własnych spostrzeżeń, lecz przekazy uzyskane od innych osób.

Sąd nie przeprowadził dowodu z zeznań świadka A. B., albowiem powódka w piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 14 lipca 2022 roku” (data prezentaty: 2022-07-18, k. 279 akt) wnioszek w tym zakresie cofnęła.

Na podstawie art. 45⁸ § 1 k.p.c. niniejsza sprawa na wniosek powódki została rozpoznana z pominięciem przepisów o postępowaniu w sprawach gospodarczych (postanowienie z dnia 06 maja 2021 roku, k. 85 akt).

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powódka E. W. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 3 400 euro i kwoty 3 515,12 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 550 euro za okres od dnia 18 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 563,48 złotych za okres od dnia 18 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 550 euro za okres od dnia 19 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 563,48 złotych za okres od dnia 19 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 550 euro za okres od dnia 25 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 561,70 złotych za okres od dnia 25 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 550 euro za okres od dnia 25 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 561,70 złotych za okres od dnia 25 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 1 200 euro za okres od dnia 05 września 2020 roku do dnia zapłaty i 251,83 złotych za okres od dnia 05 września 2020 roku do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 012,93 złotych za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem należnego jej wynagrodzenia za wykonanie na rzecz pozwanego usług transportowych wynikających ze zleceń numer (...), numer (...), numer (...), numer (...) i numer (...).

W piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 12 sierpnia 2021 roku” (data prezentaty: 2021-08-16, k. 167-168 akt) powódka E. W. cofnęła częściowo pozew i zrzekła się roszczenia co do odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwot: 550 euro za okres od dnia 18 sierpnia 2020 roku do dnia 21 sierpnia 2020 roku, 563,48 złotych za okres od dnia 18 sierpnia 2020 roku do dnia 21 sierpnia 2020 roku, 550 euro za okres od dnia 19 sierpnia 2020 roku do dnia 25 sierpnia 2020 roku, 563,48 złotych za okres od dnia 19 sierpnia 2020 roku do dnia 25 sierpnia 2020 roku, 550 euro za okres od dnia 25 sierpnia 2020 roku do dnia 31 sierpnia 2020 roku, 561,70 złotych za okres od dnia 25 sierpnia 2020 roku do dnia 31 sierpnia 2020 roku, 550 euro za okres od dnia 25 sierpnia 2020 roku do dnia 31 sierpnia 2020 roku, 561,70 złotych za okres od dnia 25 sierpnia 2020 roku do dnia 31 sierpnia 2020 roku, 1 200 euro za okres od dnia 05 września 2020 roku do dnia 11 września 2020 roku i 251,83 złotych za okres od dnia 05 września 2020 roku do dnia 11 września 2020 roku.

Zgodnie z treścią art. 355 k.p.c. Sąd umorzy postępowanie, jeżeli powód ze skutkiem prawnym cofnął pozew, a strony zawarły ugodę lub została zatwierdzona ugoda zawarta przed mediatorem albo z innych przyczyn wydanie wyroku stało się zbędne lub niedopuszczalne. Zgodnie zaś z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

W niniejszej sprawie powódka cofnęła pozew oraz zrzekła się roszczenia co do odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwot i dat wskazanych w powyższym piśmie, a zatem zgoda pozwanego na dokonanie tej czynności nie była wymagana. Sąd zaś oceniając powyższą czynność procesową powódki z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 203 § 4 k.p.c. nie dopatrywał się, ażeby była ona sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego lub by zmierzała do obejścia prawa. Uznając zatem, iż jest ona zgodna z prawem, Sąd na podstawie art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i § 4 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie wynikającym z oświadczenia o cofnięciu pozwu (punkt pierwszy wyroku).

Uwzględniając powyższe cofnięcie powództwa przedmiotem dalszych rozważań Sądu było żądanie zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powódki E. W. kwoty 3 400 euro i 3 515,12 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 550 euro za okres od dnia 22 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 563,48 złotych za okres od dnia 22 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 550 euro za okres od dnia 26 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 563,48 złotych za okres od dnia 26 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 550 euro za okres od dnia 01 września 2020 roku do dnia zapłaty, 561,70 złotych za okres od dnia 01 września 2020 roku do dnia zapłaty, 550 euro za okres od dnia 01 września 2020 roku do dnia zapłaty, 561,70 złotych za okres od dnia 01 września 2020 roku do dnia zapłaty, 1 200 euro za okres od dnia 12 września 2020 roku do dnia zapłaty i 251,83 złotych za okres od dnia 12 września 2020 roku do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 012,93 złotych za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. podniósł, że zgłoszone przez powódkę w niniejszym procesie roszczenie wygasło na skutek dokonanego przez

pozwanego potrącenia tej należności z wierzytelnością pozwanego wobec powódki z tytułu odszkodowania za szkodę związaną z uszkodzeniem ładunku, do której doszło przy realizowaniu jednego z powierzonych powódce zleceń transportowych o numerze (...) z dnia 24 czerwca 2020 roku. Pozwany zakwestionował wskazał także, że powódka poza fakturami nie przedstawiła dowodów na wykonanie przez nią zobowiązania, czy też jego wymagalności oraz że nie jest zobowiązany do zapłaty na jej rzecz kwot wyrażonych w polskich złotych.

Mając na uwadze powyższe twierdzenia stron w pierwszej kolejności wskazać należy, że przedmiotem powództwa w niniejszej sprawie było roszczenie powódki o wynagrodzenie za wykonanie na rzecz pozwanego usług transportowych wynikających ze zleceń numer (...), numer (...), numer (...), numer (...) i numer (...). Umowę przewozu zaś regulują przepisy kodeksu cywilnego oraz przepisy aktów szczególnych.

Zgodnie z treścią art. 775 k.c. przepisy kodeksu cywilnego regulujące umowę przewozu stosuje się do przewozu w zakresie poszczególnych rodzajów transportu tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odrębnymi przepisami. Aktem szczególnym w stosunku do kodeksu cywilnego mającym zastosowanie w niniejszej sprawie są przepisy ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 roku, poz. 8).

Stosownie do art. 1 powyższej ustawy, reguluje ona przewóz osób i rzeczy wykonywany odpłatnie na podstawie umowy przez uprawnionych do tego przewoźników, z wyjątkiem przewozu morskiego i konnego (ust. 1), przy czym przepisy ustawy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej (ust. 3). Zważyć przy tym należy, iż Rzeczpospolita Polska pozostaje sygnatariuszem Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, nr 49, poz. 238 ze zmianami). Stosownie zaś do artykułu 1 tej Konwencji stosuje się ją do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsce przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się.

Niewątpliwie sytuacja taka miała miejsce w niniejszej sprawie, albowiem w przypadku umów łączących strony przyjęcie towaru do przewozu następowało w Belgii i Francji (w przypadku zlecenia numer (...)), zaś jego dostawa realizowana była na terenie Niemiec. Wskazać jednak w tym miejscu należy, że Konwencja o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzona w Genewie w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, nr 49, poz. 238 ze zmianami) nie reguluje w sposób kompleksowy zagadnień związanych z umową przewozu. W zakresie w niej nieuregulowanym należy odwołać się zatem do odpowiednich przepisów kodeksu cywilnego. Zgodnie zaś z treścią art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób bądź rzeczy.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 (OSNC 1970, nr 9, poz. 147) na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązku, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82).

W okolicznościach niniejszej sprawy to na powódce E. W. ciążył obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę powództwa poprzez wykazanie, że powód wykonał na rzecz pozwanego umowy przewozu wynikające ze zleceń numer (...), numer (...), numer (...), numer (...) i numer (...), a więc wykazania, że strony zawarły w tym zakresie stosowne umowy, a powódka zrealizowała swoje zobowiązania i to w sposób prawidłowy, co aktualizowałoby po stronie pozwanego obowiązek zapłaty, jakiej powódka się domaga.

W ocenie Sądu powódka powyższemu obowiązkowi sprostała i zdołała wykazać powyższe okoliczności za pomocą zaoferowanych dowodów w postaci dokumentów, w tym zleceń i listów przewozowych CMR oraz zeznań świadków, które Sąd uznał za wiarygodne w tym zakresie, a z których jednoznacznie wynikało, że zleczone jej powyższymi

umowami usługi transportowe powódka zrealizowała i to w sposób prawidłowy dostarczając towar w stanie nieuszkodzonym i w umówionym terminie.

Odnosząc się zaś do podniesionego przez pozwanego zarzutu wygaśnięcia roszczenia objętego żądaniem pozwu wskutek dokonanego przez pozwanego potrącenia wzajemnych należności stron, to – uznając ten zarzut za dopuszczalny w świetle art. 203⁽¹⁾ § 1 k.p.c. i mając na uwadze, że wierzytelność pozwanego przedstawiona do potrącenia wynikała z innego stosunku prawnego niż roszczenie powódki (ze zlecenia numer (...) nieobjętego żądaniem pozwu) i nie była niesporna, jednakże została uprawdopodobniona dokumentem nie pochodzącym wyłącznie od pozwanego (w tym np. notą obciążeniową numer (...) na kwotę 3 962,50 euro za uszkodzenie towaru, którą (...) z siedzibą w S. obciążył (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.) – wskazać należy, co następuje.

Kwestionując zgłoszony przez pozwanego zarzut wygaśnięcia roszczenia przez potrącenie powódka E. W., nie kwestionując jednakże samego faktu uszkodzenia przewożonego towaru (jednego zwoju blachy) podnosiła, że do jego uszkodzenia doszło najpóźniej w trakcie załadunku towaru, za co nie była ona odpowiedzialna oraz że pozwany nie udowodnił wierzytelności zgłoszonej do potrącenia co do wysokości.

Zgodnie z treścią art. 498 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Jak wynika natomiast z treści przepisu art. 499 k.c. potrącenia dokonuje się poprzez oświadczenie złożone drugiej stronie. Jednocześnie nie ma wątpliwości, że aby można było uznać, że potrącenie było skuteczne, pozwany zobowiązany jest wykazać, że oświadczenie o potrąceniu dotyczyło wierzytelności, które jemu rzeczywiście przysługiwały. Jak bowiem powszechnie przyjmuje się w orzecznictwie oświadczenie o potrąceniu nie może bowiem stanowić samo w sobie źródła kreacji wierzytelności, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w treści zaoferowanych dowodów. Nadto w świetle art. 498 k.c. wystarczające jest, aby wymagalna była wierzytelność potrącającego.

W okolicznościach niniejszej sprawy rozważyć zatem należało, czy pozwanemu przysługiwała względem powódki wierzytelność w kwocie 3 962,50 euro w związku z uszkodzeniem jednego zwoju blachy, a więc czy pozwany zdołał wykazać wysokość szkody związanej z tym uszkodzeniem oraz odpowiedzialność powódki za to uszkodzenie.

Zgodnie z treścią art. 17 ust. 1 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, nr 49, poz. 238 ze zmianami) przewoźnik odpowiada za całkowite lub częściowe zaginięcie towaru lub za jego uszkodzenie, które nastąpi w czasie między przyjęciem towaru a jego wydaniem, jak również za opóźnienie dostawy.

Jak wynika z powołanego przepisu przesłankami odpowiedzialności przewoźnika jest: szkoda (całkowita lub częściowa utrata przesyłki albo jej uszkodzenie), powstanie szkody w czasie między przyjęciem towaru do przewozu a jego wydaniem (tzw. związek czasowy z przewozem) oraz związek przyczynowy pomiędzy okolicznością zaistniałą w czasie przewozu, a z którą konwencja wiąże obowiązek odszkodowawczy (tzn. nie mieszczącą się w zakresie przyczyn zwalniających) a szkodą oraz winą przewoźnika. Obecnie przyjmuje się, że odpowiedzialność ta nie jest oparta na zasadzie ryzyka, tylko winy domniemanej za nieosiągnięcie rezultatu, z możliwością zwolnienia się od niej z przyczyn oznaczonych w ust. 2 – 4 wskazanego przepisu (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 listopada 2019 roku, sygn. akt IV CSK 415/18).

Stosownie z kolei do treści art. 17 ust. 2 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, nr 49, poz. 238 ze zmianami) przewoźnik jest zwolniony od odpowiedzialności, jeżeli zaginięcie, uszkodzenie lub opóźnienie spowodowane zostało winą własną osoby uprawnionej (nadawca, odbiorca – przyp. własny), jej zleceniem nie wynikającym z winy przewoźnika, wadą

własną towaru lub okolicznościami, których przewoźnik nie mógł uniknąć i których następstwom nie mógł zapobiec, przy czym zgodnie z art. 18 ust. 1 przedmiotowej Konwencji – dowód, że zaginięcie, uszkodzenie lub opóźnienie spowodowane zostało jedną z przyczyn przewidzianych w art. 17 ust. 2 Konwencji, ciąży na przewoźniku.

Natomiast z treści art. 17 ust. 4 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, nr 49, poz. 238 ze zmianami) wynika, że przewoźnik jest zwolniony od swej odpowiedzialności, jeżeli zaginięcie lub uszkodzenie towaru powstało ze szczególnego niebezpieczeństwa wynikającego z jednej lub kilku następujących przyczyn, w tym m. in. manipulowaniem, ładowaniem, rozmieszczeniem lub wyładowywaniem towaru przez nadawcę lub przez odbiorcę lub osoby działające na rachunek nadawcy lub odbiorcy (lit. c). Jak zaś wskazuje art. 18 ust. 2 Konwencji, jeżeli przewoźnik ustali, że ze względu na okoliczności faktyczne zaginięcie lub uszkodzenie mogło wynikać z jednej lub z kilku przyczyn wymienionych w art. 17 ust. 4, istnieje domniemanie, że ono z nich wynika. Osoba uprawniona może jednak przeprowadzić dowód, że szkoda nie została spowodowana całkowicie lub częściowo jedną z tych przyczyn.

Powyższe przepisy statuują odpowiedzialność przewoźnika za szkody w towarze powstałe „w czasie między przyjęciem towaru a jego wydaniem”. Chodzi tu o szkody powstałe w szeroko rozumianym czasie przewozu, który obejmuje nie tylko okres rzeczywistego przemieszczenia towaru, lecz także cały czas sprawowania nad nim pieczy przez przewoźnika. Okres od przyjęcia towaru do przewozu aż do jego wydania nie obejmuje jednak zasadniczo czynności ładunkowych (załadunku i wyładunku towaru). Czynności te należą zwykle do nadawcy lub odbiorcy, chyba że co innego wynika z treści umowy, czy z okoliczności konkretnego przewozu. Regułą jest zatem, że przyjęcie towaru do przewozu następuje już po załadunku, a jego wydanie przed rozładunkiem.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić zatem należało, że w okolicznościach niniejszej sprawy, to na powódce ciążył obowiązek wykazania, że uszkodzenie towaru spowodowane było jedną z okoliczności wskazanych w cytowanym wyżej art. 17 ust. 2 lub ust. 4 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, nr 49, poz. 238 ze zmianami), co wyłączałoby jej odpowiedzialność w tym zakresie.

Nie było przy tym sporne, że w liście przewozowym związanym ze przedmiotowym transportem nie zamieszczono żadnej informacji o uszkodzeniu przyjętego do przewozu towaru – zwoju blachy.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. a) i b) Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, nr 49, poz. 238 ze zmianami) przy przyjęciu towaru przewoźnik jest obowiązany sprawdzić dokładność danych listu przewozowego dotyczących ilości sztuk, jak również ich cech i numerów, a także widoczny stan towaru i jego opakowania. W literaturze przyjmuje się na ogół przy tym, że powyższym obowiązkom przewoźnika nie odpowiada roszczenie ze strony nadawcy, co oznacza jedynie, że nadawca nie może domagać się wykonania przez przewoźnika czynności określonych w tym przepisie. Ich wykonanie leży jednak w interesie samego przewoźnika. Jest to bowiem związane m. in. z domniemaniem przewidzianym w art. 9 ust. 2 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, nr 49, poz. 238 ze zmianami), zgodnie z którym to przepisem – w braku uzasadnionych zastrzeżeń przewoźnika wpisanych do listu przewozowego, istnieje domniemanie, że towar i jego opakowanie były widocznie w dobrym stanie w chwili przyjęcia przez przewoźnika i że ilość sztuk, jak również ich cechy i numery były zgodne z oświadczeniami w liście przewozowym. W sytuacji zatem stwierdzenia przez przewoźnika niewłaściwego stanu towaru lub braków w zakresie jego opakowania, powinien on wpisać stosowne zastrzeżenia w tym przedmiocie do listu przewozowego. Oczywiście nie musi on dokonywać szczegółowej inspekcji towaru, ale musi zachować należyłą staranność, jakiej można wymagać od profesjonalisty – powinien więc co najmniej obejrzeć towar i opakowanie z zewnątrz. W razie zarzutów dotyczących prawidłowości wykonania umowy przewozu przewoźnik, który zaniechał sprawdzenia danych listu przewozowego, stanu towaru i jego opakowania oraz wpisania stwierdzonych zastrzeżeń może znaleźć się w trudnej sytuacji dowodowej stając przed koniecznością obalenia wskazanego domniemania, możliwość przy tym przeprowadzenia dowodu przeciwnego nie

budzi jakichkolwiek wątpliwości. Przewoźnik może więc powoływać wszelkie środki dowodowe, aby udowodnić, że liczba sztuk, ich cechy i numery, a także stan towaru i jego opakowania były inne niż ujawnione w liście przewozowym.

W okolicznościach niniejszej sprawy, jak już wskazano powyżej, kierowca przewoźnika A. M. (kolejnego podwykonawcy powódki) nie uczynił w liście przewozowym żadnej adnotacji, nie wpisał w jego treści jakichkolwiek zastrzeżeń odnoszących się do stanu ładunku przy jego przyjęciu do przewozu, wobec czego należało uznać, z uwzględnieniem domniemania z art. 9 ust. 2 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, nr 49, poz. 238 ze zmianami), że w chwili przyjęcia ładunku do przewozu jego stan był dobry.

Powódka E. W. usiłowała powyższe domniemanie obalić za pomocą zaoferowanych dowodów z zeznań świadków P. M. oraz Ł. G., wydruków zdjęć mających obrazować uszkodzoną część ładunku (k. 25-26 akt), a także korespondencji mailowej. Jednakże zdaniem Sądu zaoferowany materiał dowodowy nie był wystarczający do uznania, że towar – jeden zwój blachy – został uszkodzony w okolicznościach wskazywanych przez powódkę, a zatem, że nastąpiło to przed dokonaniem lub w czasie czynności załadunkowych.

Powódka wskazywała przy tym, że do uszkodzenia towaru – zwoju blachy – doszło w trakcie jego załadunku, za który odpowiedzialność ponosiła osoba trzecia – załadowca, a nie przewoźnik. Okoliczność ta – co do momentu uszkodzenia towaru – pozostała gołosłowna, żaden bowiem dowód nie potwierdzał, że jego uszkodzenie nastąpiło w tym czasie, to jest w czasie załadunku. Załadunek bowiem to czynności mające na celu bezpośrednio umieszczenie towaru na środku transportu trwające od momentu uniesienia towaru w miejscu znajdującym się w bezpośrednim sąsiedztwie środka transportu do momentu umieszczenia na środku transportu. Co więcej, z przedłożonej korespondencji mailowej oraz zeznań świadka Ł. G. wynikały zgoła odmienne okoliczności – wskazywano, że podczas załadunku, przy którym był obecny kierowca, kierowca ten miał jakoby zauważyć, że jeden zwój blachy ładowany do pojazdu jest już uszkodzony, a to przecież nie przesądza, że uszkodzenie nastąpiło w czasie załadunku, a nie wcześniej, jak też, że zgłosił ten fakt swojemu przełożonemu, a ten polecił mu realizację transportu (według zeznań świadka Ł. G.) lub załadowcy (według korespondencji mailowej), który miał wówczas wskazać kierowcy, że z ładunkiem wszystko jest w porządku i że może on jechać. Powyższe jednakże okoliczności wynikają wyłącznie z korespondencji mailowej prowadzonej przez powódkę z jej kontrahentem (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś., która z kolei miała ustalać przebieg zdarzenia ze swoim zleceniobiorcą – A. M., a ta – ze swoim kierowcą. Sąd zważył przy tym, że korespondencja ta stanowi wyłącznie dowód, że osoby, które ją napisały złożyły oświadczenie tej treści, w żadnej mierze nie przesądza zaś o rzeczywistym stanie rzeczy, a więc o tym, że zwój blachy był uszkodzony w momencie załadunku na pojazd albo że został uszkodzony w czasie załadunku, zwłaszcza że brak jest jakiegokolwiek bezpośredniego oświadczenia złożonego przez kierowcę wykonującego sporny przewóz, a Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka Ł. G., że bezpośrednio ustalał on przebieg zdarzenia z kierowcą, okoliczności tej nie potwierdza żaden dowód, co więcej – na tak istotny fakt, jak osobiste ustalenie przebiegu zdarzeń z kierowcą świadek Ł. G. nie powołuje się w korespondencji mailowej wymienianej przez strony, lecz powołuje się na ustalenia swojego wykonawcy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś.). Przedłożona w sprawie korespondencja zawiera zaś jedynie oświadczenia co do przebiegu zdarzenia powielane, powtarzane przez kolejne osoby (co pod względem dowodowym zbliża tę korespondencję do tzw. świadka ze słyszenia), nie zawiera oświadczenia faktycznego przewoźnika. Wprawdzie powódka złożyła wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka A. B. – kierowcy dokonującego spornego przewozu, jednakże wobec niemożności wskazania aktualnego adresu zamieszkania świadka (również podjęte z urzędu przez Sąd czynności nie pozwoliły na jego ustalenie), powódka wniosek w tym zakresie cofnęła, co jednakże po myśli art. 6 k.c. obciążało powódkę i prowadziło do przyjęcia, że nie zdołała ona wykazać, że uszkodzenie spowodowane było jedną z okoliczności wskazanych art. 17 ust. 2 lub ust. 4 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, nr 49, poz. 238 ze zmianami), co wyłączałoby jej odpowiedzialność w tym zakresie. Nie znalazła przy tym także żadnego potwierdzenia okoliczność, jakoby kierowca po zgłoszeniu swojemu (bliżej nieokreślonymu) przełożonemu otrzymał instrukcję o kontynuowaniu przewozu, jak też że po zgłoszeniu załadowcy zauważonego uszkodzenia otrzymał on od niego informację, że taki stan zwoju blachy jest prawidłowy. Raz jeszcze podkreślić należy, że korespondencja mailowa nie mogła stanowić dowodu, że towar

został uszkodzony w okolicznościach wskazywanych przez powódkę, nie pochodziła ona bowiem w żadnej części od bezpośrednich świadków załadunku. Przedmiotowa korespondencja wymieniana była przez pozwanego, powódkę oraz jej pierwszego podwykonawcę (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś., a z jej treści wynika, że zawiera informacje przekazane przez przewoźnika faktycznego – A. M. i jej kierowcę. Do korespondencji tej załączone były przy tym wydruki z fotografii, które z przyczyn wskazanych szczegółowo poniżej także nie mogą stanowić dowodu na okoliczność stanu towaru w momencie jego załadunku.

Co do dokumentacji zdjęciowej załączonej do akt sprawy mającej być sporządzoną w chwili załadunku, to mając na uwadze jej kwestionowanie przez pozwanego, nie sposób uznać, że obrazuje ona stan towaru będącego przedmiotem zlecenia przewozowego numer (...) z dnia 24 czerwca 2020 roku w momencie załadunku. Na pierwszym z wydruków zdjęć (k. 25 akt) uwidocznione jest 5 zwojów blachy na paletach usytuowanych na naczepie o nieidentyfikowanym numerze rejestracyjnym, przy czym jeden z nich wydaje się uszkodzony, na drugim planie tego zdjęcia widać natomiast gotowe, przygotowane prawdopodobnie do transportu zwoje blachy. Na drugim wydruku (k. 26 akt) uwidoczniła została przestrzeń ładunkowa naczepy oraz fragment jej numeru rejestracyjnego (...), w przestrzeni ładunkowej widać natomiast nieokreśloną bliżej liczbę, ale nie większą niż 5 zwojów blachy, na drugim planie fotografii widoczna jest część hali magazynowej, w której składowane są zwoje blachy. Na wydrukach zdjęć brak jest natomiast informacji o miejscu i czasie wykonania fotografii i mimo zarzutów pozwanego w tym zakresie powódka nie zaoferowała zdjęć z uwidocznioną datą ich sporządzenia. Uwzględniając przy tym, że świadkowie P. G. oraz Ł. G. zeznawali, że powódka w tamtym czasie wykonywała nawet kilkanaście tego rodzaju transportów, brak było podstaw do przyjęcia, że fotografie te zostały zrobione właśnie w czasie załadunku towaru będącego przedmiotem zlecenia przewozowego numer (...). Mogły być one bowiem wykonane przy okazji któregoś z pozostałych transportów, w tym wykonywanych na rzecz innych kontrahentów, a fragment tablicy rejestracyjnej naczepy nie przesadza, że był to właśnie ten sporny transport wykonywany naczepą o numerze rejestracyjnym (...) (k. 22, 67 akt). Zdaniem Sądu nie można bowiem wykluczyć także i tego, że przewoźnik posiada kilka naczep o początku numeru rejestracyjnego (...), a różniących się pozostałą częścią numeru, a w konsekwencji, że uwidoczniona na zdjęciu naczepa mogła dotyczyć zgoła innego transportu. Również nie stanowiły potwierdzenia tego, że zdjęcia dotyczą tego konkretnego zwoju z chwili załadunku zeznania świadka Ł. G., który rozpoznał topografię na zdjęciach – walcownię, by w dalszej części swoich zeznań przyznać, że jednak nie wie, jak wygadało miejsce spornego załadunku, tym bardziej, że z zeznań świadków wynikało, że takie transporty powódka wykonywała często i często zdarzają się też takie uszkodzenia blach. Skoro więc zdjęcia nie wskazywały na datę ich wykonania, to wobec powyższych okoliczności – jedynie fragmentu numeru tablicy rejestracyjnej, wielości takich transportów i uszkodzeń takiego towaru – nie sposób uznać, że mogą być one uznane za wystarczający dowód na istnienie uszkodzenia tego konkretnego zwoju blachy już w momencie załadunku w tym konkretnym spornym transporcie. Brak jest bowiem potwierdzenia, że zostały one sporządzone w tej chwili, zwłaszcza że udostępniono je dopiero po zgłoszeniu reklamacyjnym. Co więcej, wskazać należy, że w liście przewozowym przy odbiorze wpisano konkretny numer zwoju blachy (wykonano też zdjęcia tabliczki znamionowej), stąd też należała staranność przewoźnika w ewentualnym dokumentowaniu stanu przyjętego do przewozu ładunku wymagała w ocenie Sądu także sporządzenia np. fotografii tegoż numeru przez kierowcę, czego jednakże przewoźnik zaniechał.

Odnosząc się natomiast do zeznań świadków, to Sąd zważył, jak już wskazano, że świadkowie wiedzę o okolicznościach sprawy posiadali jedynie od osób trzecich zaangażowanych do realizacji przewozu, nie byli oni naocznymi obserwatorami załadunku, a ich depozycje nie stanowiły spostrzeżeń własnych.

W tej sytuacji mając na uwadze całokształt powyższych rozważań Sąd uznał, że powódka nie zdołała zaoferowanymi przez siebie dowodami obalić domniemania wynikającego z art. 9 ust. 2 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, nr 49, poz. 238 ze zmianami) ani wykazać, że uszkodzenie spowodowane było jedną z okoliczności wskazanych art. 17 ust. 2 lub ust. 4 tejże Konwencji, co wyłączałoby jej odpowiedzialność w tym zakresie. Ponośi zatem odpowiedzialność za uszkodzenie zwoju blachy w realizowanym przez siebie transporcie.

Powódka E. W. podnosiła także, że pozwany nie wykazał co do wysokości zgłoszonej z tego tytułu do potrącenia wierzytelności, a Sąd zarzut ten podzielił, co skutkowało ostatecznie uznaniem zgłoszonego przez pozwanego zarzutu potrącenia (wygaśnięcia roszczenia) za nieskuteczny.

Skoro bowiem pozwany zgłosił zarzut potrącenia (wygaśnięcia roszczenia), to zgodnie z art. 6 k.c. powinien wykazać nie tylko istnienie, ale i wysokość przedstawionej do potrącenia wierzytelności. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu wyroku z dnia 08 sierpnia 2005 roku (sygn. akt I ACa 1053/05) zarzut potrącenia jest w istocie formą dochodzenia roszczenia, zrównaną w skutkach z powództwem. Mają zatem do niego zastosowanie wymagania stawiane wobec pozwu w zakresie określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych oraz wskazania dowodów na ich poparcie, a w szczególności dokładne określenie wierzytelności, jej wysokości, a wreszcie wykazania jej istnienia. Samo oświadczenie o potrąceniu nie jest jeszcze bowiem dowodem na istnienie przesłanek potrącenia ustawowego z art. 498 k.c.

Zgodnie z dyspozycją art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie do treści przytoczonego przepisu przesłankami powstania odpowiedzialności dłużnika są niewykonanie bądź nienależyte wykonanie zobowiązania przez dłużnika, będąca skutkiem tego szkoda, istnienie adekwatnego związku przyczynowego między zachowaniem dłużnika a powstałą szkodą, przy czym ciężar dowodu istnienia wyżej wymienionych przesłanek spoczywa na pozwanym, jako na osobie, która z tychże faktów wywodzi skutki prawne.

W niniejszej sprawie w związku z odpowiedzialnością powódki za częściowe uszkodzenie przewożonego na podstawie zlecenia numer (...) towaru (jednego zwoju blachy), pozwany wystawił powódce tytułem poniesionej w związku z tym nienależytym wykonaniem umowy szkody notę numer (...) na kwotę 3 960,50 euro wskazując, że jest to kwota, jaką pozwany zobowiązany był tytułem odszkodowania uregulować swojemu kontrahentowi i że kwota ta odpowiada wartości uszkodzonego towaru pomniejszonego o dochód z tytułu sprzedaży złomu.

Na wykazanie wysokości swojego roszczenia w powyższym zakresie pozwany przedłożył szereg dokumentów, w tym list CMR (k. 22-23, 67 akt) fakturę numer (...) wystawioną w dniu 03 lipca 2020 roku pozwanemu przez (...) z siedzibą w S. na kwotę 3 962,50 euro (k. 30 akt), fakturę numer (...) wystawioną w dniu 14 lipca 2020 roku (...) z siedzibą w S. przez (...) z siedzibą w A. na kwotę 3 962,50 euro (k. 31 akt), fakturę numer (...) wystawioną w dniu 24 grudnia 2019 roku przez (...) z siedzibą w H.(...) z siedzibą w N. (k. 34 akt), potwierdzenie realizacji przelewu (k. 114 akt), notę obciążeniową numer (...) wraz z wydrukiem śledzenia przesyłki (k. 29, 76 akt oraz k. 107-108 akt), claim letter z dnia 15 lipca 2020 roku (k. 64-68 akt) oraz reklamację z dnia 06 lipca 2020 roku (k. 24 akt) i z dnia 15 lipca 2020 roku (k. 113 akt).

W ocenie Sądu przedłożone jednakże dokumenty, wobec licznych wątpliwości powódki co do wysokości roszczenia, nie były wystarczające do uznania, że pozwany wykazał wysokość poniesionej przez siebie szkody. Samo bowiem przerzucenie na powódkę kosztów, którymi został on sam obciążony nie stanowi o tym, że wskazana kwota odszkodowania została obliczona prawidłowo, tj. stosownie do reguł wynikających z art. 24 w zw. z art. 23 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, nr 49, poz. 238 ze zmianami), jak też wykazana zgodnie z treścią art. 6 k.c. W przeciwieństwie bowiem do treści przepisów Kodeksu cywilnego (art. 471 k.c. i nast.) ciężar dowodu rozłożony jest w postanowieniach Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, Nr 49, poz. 238 ze zmianami) inaczej i nakłada na zleceniodawcę – tu: pozwanego, konieczność udowodnienia szkody i jej wysokości. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 maja 2018 roku (sygn. akt I AGa 67/18) pozwany dla wykazania zasadności obciążenia winien był nie tylko wykazać, że jego zleceniodawca obciążył go tożsamą kwotą, ale również zasadność przedmiotowego obciążenia. Dla niniejszego koniecznym było wykazanie, czyj był uszkodzony towar, czyli czy i kto poniósł pierwotną szkodę, jaką towar nosił wartość i czy te podmioty ponosząc szkodę obciążyły odszkodowaniem przewoźnika, czy spedytora, któremu

zleciły przewóz, a następnie w jaki sposób następowało obciążenie kolejnych podmiotów. Tylko bowiem w przypadku faktu i uzasadnienia dla pierwszego obciążenia „uruchamiał się” dalszy łańcuch obciążeń (tamże).

Tymczasem pozwany w niniejszej sprawie wprawdzie przedłożył, oprócz faktury numer (...) wystawionej w dniu 03 lipca 2020 roku pozwanemu przez (...) z siedzibą w S. na kwotę 3 962,50 euro (k. 30 akt), także fakturę numer (...) wystawioną w dniu 14 lipca 2020 roku (...) z siedzibą w S. przez (...) z siedzibą w A. na kwotę 3 962,50 euro (k. 31 akt) i fakturę numer (...) wystawioną w dniu 24 grudnia 2019 roku przez (...) z siedzibą w H. S. – (...) z siedzibą w N. (k. 34 akt), jednakże dokumenty te nie pozwalają na ustalenie, w jaki sposób została wyliczona kwota 3 962,50 euro. Wprawdzie pozwany wskazywał, że jest to wartość zwoju blachy pomniejszona o cenę uzyskaną za jej sprzedaż jako złom, co wskazano także w dokumencie claim letter (k. 66 akt), jednakże nie przesądza to o wykazaniu wysokości szkody. Jedynie na marginesie w tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z art. 256 k.p.c. Sąd może zażądać, aby dokument w języku obcym był przełożony przez tłumacza przysięgłego. Nieskorzystanie przez Sąd z tego uprawnienia, zwłaszcza gdy strona – tak jak w przedmiotowej sprawie jest reprezentowana przez pełnomocnika w osobie adwokata – nie pozwala, jak się powszechnie przyjmuje w orzecznictwie, na skuteczne postawienie zarzutu naruszenia tego przepisu. To w interesie strony składającej wnioski o dopuszczenie dowodu z dokumentu jest bowiem złożenie tego dokumentu w takiej formie, która umożliwi wykorzystanie go jako materiału dowodowego, to strona powinna zadbać zatem o to, aby dokument sporządzony w języku obcym został przetłumaczony na język polski (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 stycznia 2015 roku, sygn. akt I ACa 1037/14). Pozwany zatem winien był wykazać ciąg podmiotów, które brały udział w organizacji transportu towaru (jako kolejno zlecający, tymczasem z przedłożonych faktur nie sposób ustalić zależności między tymi podmiotami), następujące pomiędzy kolejnymi nimi obciążenia finansowe z tytułu uszkodzenia towaru przewożonego przez powoda, a przede wszystkim zasadność tego obciążenia. Ustalenie zaś całego kręgu, czy też „łańcucha” podmiotów biorących udział w przewozie i dostawie towaru nie było możliwe w oparciu o przedłożone przez pozwanego dowody, nie sposób bowiem ustalić powyższych powiązań, brak było też podstaw dla wykluczenia, iż podmioty te otrzymały odszkodowanie od swoich ubezpieczycieli, wreszcie nie sposób uznać, że przedłożona faktura (k. 34 akt) dokumentuje nabycie spornego zwoju stali i jego cenę. Nadto Sąd miał na uwadze, że chronologia zdarzeń w postaci obciążania się kwotą 3 962,50 euro mającą jakoby stanowić wartość szkody budzi poważne wątpliwości, dokument claim letter, w którym wskazano wysokość szkody (na kwotę 3 962,50 euro) i sposób jej wyliczenia (gdzie uwzględniono sprzedaż blach jako złomu, po cenie 900 euro za tonę, bez jakiegokolwiek wyjaśnienia wysokości tej kwoty), został sporządzony w dniu 15 lipca 2020 roku, podczas gdy już w dniu 03 lipca 2020 roku, a więc zanim dokument ten w ogóle powstał, (...) z siedzibą w S. wystawił pozwanemu fakturę numer (...) na tę kwotę (k. 30 akt), a jednocześnie sam (...) z siedzibą w S. zostaje nią obciążony przez (...) z siedzibą w A. dopiero w dniu 14 lipca 2020 roku (k. 31 akt), którego (...) z siedzibą w H. wezwał do zapłaty nie wcześniej niż w dniu 15 lipca 2020 roku. Co więcej, z korespondencji mailowej wynika, że pozwany w dniu 06 lipca 2020 roku wskazywał powódce, że jego klient dopiero szacuje szkodę, ale już w dniu 03 lipca 2020 roku sam pozwany został obciążony kwotą 3 962,50 euro (k. 30 akt). Jednocześnie brak bliższego odniesienia się w fakturach (notach obciążeniowych) do tego konkretnego przewozu, uniemożliwia ustalenia z całą pewnością, że obciążenia te dotyczyły (poza claim letter, w którym wskazano numer uszkodzonego zwoju blachy zgodny z numerem w dokumencie CMR) spornej szkody. Dodatkowo z listu przewozowego CMR (k. 67 akt) wynikało, że nadawcą towaru był (...) w A., zaś odbiorcą towaru (...) z siedzibą w N.. Z żadnych dokumentów nie wynika jednakże dlaczego wysokość szkody została oszacowana przez (...) z siedzibą w H., jaką rolę pełnił (...) z siedzibą w S. ani też dlaczego podmiot ten i na jakiej podstawie jeszcze przed oszacowaniem szkody przez (...) z siedzibą w H. wystawił pozwanemu fakturę numer (...) na kwotę 3 962,50 euro. Dodatkowo należy wskazać, że pozwany, mimo zarzutów powódki, nie wykazał czy podmioty te domagały się odszkodowania od ubezpieczycieli, jak też czy szkoda w jakiejś części została przez nich pokryta (jeśli tak, to w jakiej).

W ocenie Sądu uwzględniając powyższe, nie sposób uznać, że wobec zarzutów powódki w tym zakresie, że pozwany wykazał wartość poniesionej przez siebie szkody.

Jednocześnie wskazać należy, wbrew twierdzeniom pozwanego, że sam fakt obciążenia przez powódkę dalszego przewoźnika – (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś., wykonującego na jej zlecenie sporny

przewóz kwotą 3 962,50 euro (nota obciążeniowa z dnia 27 lipca 2020 roku, k. 265 akt) i odmowa zapłaty wynagrodzenia, nie może być w żadnej mierze traktowane jako uznanie długu wobec pozwanego przez powódkę. Zachowanie powódki w tym zakresie skierowane było do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś., natomiast uznanie niewłaściwe to przyznanie przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 04 lutego 2005 roku, sygn. akt I CK 580/04, z dnia 19 marca 1997 roku, sygn. akt II CKN 46/97, czy w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 grudnia 1964 roku, sygn. akt III PO 35/64 oraz Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 października 2018 roku, sygn. akt V ACa 627/16). Powódka w żadnej mierze wobec wierzyciela – pozwanego nie przyznała istnienia długu, czego wyrazem jest żądanie przez nią zapłaty wynagrodzenia w niniejszym procesie, gdyby bowiem rzeczywiście powódka swój dług wobec pozwanego uznała, zostałyby on zaspokojony i w konsekwencji nie byłoby przedmiotu procesu.

Nie było przy tym wątpliwości, że oświadczenie pozwanego o kompensacie z dnia 28 lipca 2020 roku (k. 77 akt) nie było skuteczne, albowiem nie zostało ono opatrzone jakimkolwiek podpisem. Natomiast skutek, o ile byłoby spełnione przesłanki potrącenia, mogłoby natomiast odnieść oświadczenie złożone przez pozwanego w dniu 18 sierpnia 2020 roku, zostało bowiem ono opatrzone podpisem (nieczytelnym) i pieczęcią firmową pozwanego (k. 187 akt), a z wyjaśnień pełnomocnika pozwanego (niekwestionowanych przez stronę przeciwną) i złożonych dokumentów wynikało, że podpis ten w imieniu pozwanego złożyła E. P. umocowana m. in. do składania oświadczeń o potrąceniu (pełnomocnictwo – k. 261 akt).

Kwestionując żądanie pozwu pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zaprzeczał także jakoby był zobowiązany do zapłaty powódce jakiegokolwiek kwoty w polskich złotych wskazując, że o walucie zobowiązania nie świadczy treść faktury, a umowa łącząca strony. Zgodnie zaś ze zleceniami transportowymi, które wskazywały na treść stosunku łączącego strony, fracht został wyrażony w walucie euro i w treści zlecenia wyraźnie wskazano na walutę, w której należało wystawić fakturę.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że podstawy dochodzonego roszczenia w żadnej mierze wbrew twierdzeniom powódki nie mogły stanowić faktury, albowiem stanowią one jedynie dokumenty o charakterze rozliczeniowym. Podstawę roszczenia natomiast stanowiły umowy przewozu zawarte między stronami wynikające ze zleceń numer (...), numer (...), numer (...), numer (...) i numer (...), co powódka zdołała wykazać za pomocą zaofiarowanych dowodów. Jednocześnie w treści każdej z tych umów wskazano wysokość frachtu w walucie euro oraz że faktura ma zostać wystawiona także w walucie euro. Z ustalonego zaś stanu faktycznego wynikało, że w związku z dostarczeniem towaru w stanie nieuszkodzonym i w umówionym przez strony terminie, powódka wystawiła pozwanemu faktury, w treści których wskazano wartości netto, brutto oraz podatek VAT zarówno w walucie euro, jak i w złotych polskich. Nie było przy tym wątpliwości, że zgodnie z art. 106e ust. 11 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 931) kwoty podatku wykazuje się w złotych polskich. Powódka zobowiązanie wynikające z przepisów podatkowych zrealizowała, niemniej jednak wynikający z powyższych przepisów obowiązek przeliczenia dotyczył jedynie celów podatkowych i nie miał znaczenia na gruncie stosunków cywilnoprawnych, w których obowiązuje art. 358 k.c., podobnie bez wpływu na treść roszczenia powódki (w tym walutę) pozostawał obowiązek wykazania w złotych polskich wartości przedmiotu sporu w postępowaniu sądowym.

Zgodnie bowiem z treścią art. 358 § 1 k.c. jeżeli przedmiotem zobowiązania podlegającego wykonaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (a tak było w niniejszej sprawie – zapłata miała być dokonana na rachunek bankowy powódki w Polsce) jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej, dłużnik może spełnić świadczenie w walucie polskiej, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe będące źródłem zobowiązania lub czynność prawna zastrzega spełnienie świadczenia wyłącznie w walucie obcej. Z kolei § 2 tego przepisu stanowi, iż wartość waluty obcej określa się według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia wymagalności roszczenia, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe lub czynność prawna zastrzega inaczej. Jeżeli zaś dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia w walucie polskiej według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia, w którym zapłata jest dokonywana (§ 3).

Jak wynika z powołanego wyżej przepisu jeżeli przedmiotem zobowiązania jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej, dłużnik może – na podstawie upoważnienia zawartego w art. 358 § 1 k.c. – spełnić świadczenie w walucie polskiej. Dłużnik może wykonać swoje uprawnienie przemienne (*facultas alternativa*) w dowolnym czasie. Może złożyć oświadczenie o wyborze waluty polskiej lub po prostu spełnić w niej świadczenie. Nawet jeżeli znajdzie się w opóźnieniu, prawo wyboru waluty nie przechodzi na wierzyciela, wierzyciel ma jednak wówczas prawo wyboru kursu, według którego jest określana wartość waluty obcej, jeżeli dłużnik dokona wyboru waluty polskiej. Omawiany przepis nie umożliwia jednakże w żadnym wypadku wierzycielowi dokonania zmiany waluty bez zgody dłużnika.

W niniejszej sprawie zobowiązanie pozwanego do zapłaty wynagrodzenia powódce za wykonane przewozy podlegało wykonaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i było to zobowiązanie pieniężne. Bezspornym było przy tym, że wynagrodzenie należne powódce zostało ustalone w walucie euro. Co więcej, powódka wystawiła pozwanemu faktury obejmujące powyższe wynagrodzenie wskazując wartości netto, brutto oraz podatek VAT zarówno w walucie euro, jak i w złotych polskich. Uzgodnienie waluty euro jako waluty płatności pozwany zaś potwierdził dokonując częściowej zapłaty w walucie euro za jedną z faktur, jak też dokonując kompensaty w tejże walucie odnośnie pozostałego wynagrodzenia z dochodzonych pozewem faktur. Nie można zatem uznać, aby w tym przypadku doszło do choćby konkludentnego wyboru przez pozwanego innej waluty niż waluta płatności wskazana w umowie.

Skoro więc w umowie nie zastrzeżono dla wierzyciela prawa wyboru waluty, a dłużnik (choćby w sposób dorozumiany) nie wyraził zgody na zapłatę w złotych polskich, to powódka mogła żądać od pozwanego pozostałej części wynagrodzenia (w tym w zakresie podatku VAT, choć podatek ten zobowiązana była w fakturze wykazać w złotych polskich według wskazanego w ustawie kursu waluty) wyłącznie zgodnie z treścią łączącej strony umowy. Tymczasem, jak już wskazano w powyższej części uzasadnienia, żądanie spełnienia świadczenia w walucie wyrażonej w złotych polskich (gdy w umowie zastrzeżono walutę euro) jest innym rodzajowo świadczeniem od świadczenia wyrażonego w walucie euro. Podkreślić należy bowiem, że z treści art. 358 § 1 k.c. wynika upoważnienie tylko dla dłużnika spełnienia świadczenia w walucie polskiej, jeżeli przedmiotem zobowiązania jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej. Wierzyciel natomiast nie może domagać się spełnienia świadczenia w walucie polskiej, jeżeli świadczenie pieniężne wyrażono w walucie obcej. Przypomnienie to jest niezbędne zważywszy, że w sprawie niniejszej dłużnik (pozwany) nie dokonał takiego wyboru, a kwestionując w toku całego procesu dopuszczalność dochodzenia przez powódkę (wierzyciela) zapłaty wynagrodzenia w części wyrażonej w złotych polskich, dawał w ten sposób wyraz braku swej aprobaty dla wykonania zobowiązania w innej niż umówiona walucie. W tych okolicznościach brak zgody obu stron na realizację świadczenia w walucie polskiej prowadził do wniosku o wyłączności waluty umowy.

Powyższe powoduje, że określone w pozwie żądanie zasądzenia części wynagrodzenia wyrażone w złotych polskich w kontekście podstawy faktycznej i ustalonej w umowie waluty płatności (przy braku jej zmiany choćby w sposób dorozumiany) nie było zasadne i z tego powodu powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu (do kwot: 563,48 złotych, 563,48 złotych, 561,70 złotych, 561,70 złotych i 251,83 złotych).

Zasadne natomiast pozostawało żądanie powódki zasądzenia części wynagrodzenia wyrażonej w walucie euro, tj. co do kwot: 550 euro, 550 euro, 550 euro, 550 euro i 1 200 euro, a także co do kwoty 1 012,93 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893). Rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości równowartości 40 euro przewidziana w tym przepisie przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione i roszczenie o taką rekompensatę powstaje po upływie terminów zapłaty określonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 4 tej ustawy, konieczne pozostaje jedynie wykazanie, że świadczenie zostało spełnione, a zapłata nie nastąpiła w terminie, co w niniejszej sprawie powódka wykazała.

Uwzględniając całokształt powyższych rozważań w punkcie drugim wyroku Sąd na podstawie art. 1, art. 9 ust. 2 oraz art. 17, art. 18, 23 i art. 24 a contrario Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, nr 49, poz. 238 ze zmianami) w zw. z art. 775 k.c. w zw. z art. 358 k.c. oraz art. 6 k.c. w zw. z art. 498 k.c. i art. 499 k.c. a contrario w zw. z art. 4 i art. 7 ustawy z dnia

08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powódki E. W. kwotę 3 400 euro (trzy tysiące czterysta euro) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 550 euro za okres od dnia 22 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 550 euro za okres od dnia 26 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, 550 euro za okres od dnia 01 września 2020 roku do dnia zapłaty, 550 euro za okres od dnia 01 września 2020 roku do dnia zapłaty i 1 200 euro za okres od dnia 12 września 2020 roku do dnia zapłaty.

W punkcie trzecim wyroku na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) w zw. z art. 481 k.c. Sąd zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powódki E. W. kwotę 1 012,93 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 19 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty.

Natomiast w punkcie czwartym wyroku w oparciu o art. 1, art. 9 ust. 2 oraz art. 17, art. 18, 23 i art. 24 a contrario Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w Genewie w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, nr 49, poz. 238 ze zmianami) w zw. z art. 775 k.c. w zw. z art. 358 k.c. oraz art. 6 k.c. w zw. z art. 498 k.c. i art. 499 k.c. a contrario w zw. z art. 4 i art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) a contrario w pozostałym zakresie, tj. co do kwot: 563,48 złotych, 563,48 złotych, 561,70 złotych, 561,70 złotych i 251,83 złotych powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. W niniejszej sprawie powódka wygrała sprawę w 86,58%, a pozwany w 13,42%.

Koszty poniesione przez powódkę wyniosły 4 617 złotych (opłata sądowa od pozwu – 1 000 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 3 600 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły zaś 3 617 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 3 600 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Powódce zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 3 997,40 złotych (86,58% z kwoty 4 617 złotych), a pozwanemu w kwocie 485,40 złotych (13,42% z kwoty 3 617 złotych). Kompensując obie kwoty pozwany powinien zwrócić powódce kwotę 3 512 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie piątym wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 05 grudnia 2022 roku